

Corrie de Klerk, die het gezicht bepaalt van het clubgebouw van het Leger des Heils in Zierikzee.

DE VRIJWILLIGSTER VAN HET CLUBHUIS

*Corrie is het gezicht
van het Leger des Heils*

ZIERIKZEE — Kom je het clubhuis van het Leger des Heils aan de Poststraat in Zierikzee binnen, dan valt zij meteen op. Ten eerste door haar kleine gestalte en dan direct daarna door de blik die zich op je vestigt. Ze ontmaskert je binnen een paar seconden. „Mensen doen zich bij mij niet anders voor dan ze zijn”, zegt ze. Corrie Clerx, geboren 14 augustus 1946, bewaakt haar clubhuis 'De Lichtboei' als een vesting. Officiëren zijn gekomen en officieren zijn gegaan, maar Corrie is door de jaren heen blijven bestaan.

Officieel heet ze cursusadministratief medewerkster, officieus is ze 'Corrie van het clubhuis'. Sinds 1966 is ze heilsoldate en toen ze om gezondheidsredenen voor haar werk werd afgekeurd, werd ze vrijwilligster bij het 'Leger'.

Je komt uit een rooms katholiek gezin, wat trok jou zo aan in het 'Leger'?

„Binnen het Leger des Heils heb je zoveel mogelijkheden om in de praktijk iets voor anderen te betekenen. Zoiets kon ik in de kerk niet vinden. Via het clubhuis kwam ik tot de ontdekking wat er leeft in mensen en vooral ook hoeveel eenzaamheid er is. De hele geloofsbeleving met de directe hulpverlening van het 'Leger' trok mij aan”.

Kun je je vinden in de filosofie van het Leger des Heils?

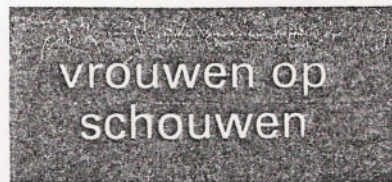
„Ik heb nooit het gevoel gehad dat ik zelf in het gedrang kwam. De structuur beperkt mij niet. Al die contacten met zo veel verschillende mensen hebben me juist verrijkt”.

Corrie, die in Zierikzee werd geboren, moest het grootste gedeelte van haar jeugd in een kinderziekenhuis doorbrengen. Toen ze een half jaar oud was werd ze door tbc getroffen en werd ze opgenomen in Zonneveld in Westkapelle. Er ging iets fout. Om een onnaspeurbare reden werd haar groei geremd en haar verblijf in Zonneveld liep uit tot 9 jaar. „Toen ik naar huis moest wilde ik niet, ik kende mijn eigen broertjes niet eens. Bovendien moest ik afscheid nemen van de verpleegster die mij 9 jaar verzorgd had. In zo'n ziekenhuis leef

je voortdurend in één grote gemeenschap. Er was nooit iets echt voor mezelf alleen. Toen ik na al die jaren naar huis mocht, kwam ik in een totaal vreemde wereld: een gezin, een gewone school en dan de straat. Ze keken me na en ik schold als ze dat deden”. Lachend: „Gelukkig heb ik dat in de loop van de jaren kunnen afleren”. Corrie heeft voor elke centimeter moeten vechten. Na de huishoudschool werkte ze op een atelier en daarna in een gezin, haar gezondheid liet haar echter weer in de steek. Daardoor kwam ze bij werkvoorzieningsschap 'De Zuidhoek' terecht, waar ze 17 jaar werkte.

Lichtboei

Corrie: „Ondertussen ging ik in mijn vrije tijd vaak naar clubhuis 'De Lichtboei' van het Leger des Heils om daar te handwerken en te weven en ik voelde me daar thuis.

In de tussenliggende tijd was ik zelfstandig gaan wonen, maar bij het 'Leger' vond ik het veilige gevoel van mijn jeugd terug: de sfeer van de grote gemeenschap uit het kinderziekenhuis. Door die buitengewone omstandigheden heb ik in mijn jeugd een sterk sociaal gevoel ontwikkeld”.

Wat betekent dat voor jou 'sociaal gevoel'?

„Dat je aanwezig bent voor mensen. Dat ik er gewoon alleen maar ben en ik kan goed luisteren. Dat mensen de deur open doen en dat ze dan zeker weten dat jij daarachter aan het werk bent en dat je echt wilt luisteren. Er zijn mensen die op vaste tijden bij mij een bakje koffie komen doen, even hun verhaal kwijt willen. Gelukkig is mijn handicap geen beletsel om werkzaam te zijn in het Leger des Heils. Het blijkt in de praktijk, dat mensen die eenmaal kennis

gemaakt hebben met het werk in de 'Lichtboei' na verloop van tijd weer opnieuw voor een of andere cursus inschrijven. Dat scheidt natuurlijk ook een band”, meent Corrie. „Je ontmoet elkaar telkens. Soms draai ik als vrijwilligster wel 48 uur per week”.

Is er in de jaren dat je bij het clubhuis bent veel veranderd?

„Vroeger onder kapitein Bergsma, kon ik heel zelfstandig te werk gaan. Hij liet een groot deel van het reilen en zeilen van het clubhuis aan mij over. Een paar jaar geleden werden er echter beroepskrachten aangehouden voor de algehele leiding en daar heb ik heel veel moeite mee gehad. Zo hard had ik moeten knokken om mijn wereldje op te bouwen en zelfstandig te worden, dat ik niemand meer naast me of boven me kon accepteren.

Beschermd

Als kind in het ziekenhuis werd ik geleefd en later veel te veel beschermd. Altijd werd er voor mij gedacht en gehandeld. Net toen ik dus na veel knokken mijn zelfstandigheid had verworven moest ik voor mijn gevoel terug naar af en leren om niet alleen de touwtjes in handen te houden. Het heeft ons heel wat tijd gekost om dit probleem al pratend op te lossen. De anderen hebben me gelukkig niet gespaard, want alles werd er 'recht voor zijn raap' uitgegoid. Nu werken we heel fijn samen.”

Vind je dat je ondanks je handicap goed tot je recht gekomen bent?

„Ja, ik ben goed tot mijn recht gekomen. Wel heb ik er zelf heel veel voor moeten doen. Nu word ik - daar ben ik blij om - geaccepteerd om mezelf en niet omdat ik zielig zou zijn. Het is voor mij een extra prestatie geweest. Je moet toch alles zelf oplossen, met medelijden ben je niet geholpen”. Ze zegt dat ze 's zomers op het strand wel eens heel mooi zou willen zijn: „Het is maar een gedachte van een seconde, want over het algemeen ben ik best tevreden met mezelf”.

● Anja Romijn